Poselství Hvězdy klidu

Maminka se pohodlně opřela o polštář. „Víš, Aničko," začala tiše, „když jsem byla malá, bála jsem se tmy úplně stejně jako ty." Anička ji pozorně poslouchala.

„Každý večer jsem si představovala, že se za oknem schovává něco strašidelného." „A bylo tam?" zeptala se opatrně. Maminka se usmála. „Ne."

„Za oknem na mě čekal někdo úplně jiný." Anička zvědavě vykulila oči. „Kdo?"

Maminka se podívala směrem k oknu, kde mezi hvězdami svítil tichý měsíček. „Spánková víla."

„Létá každou noc od jednoho dětského pokojíčku ke druhému." „Nikdo ji neuslyší." „Nikdo ji skoro nikdy neuvidí." Ale ona vždycky pozná, když je nějaké dětské srdíčko plné starostí."

Anička se tiše zeptala: „A co potom udělá?"

Starosti můžeš předat víle – ona si poradí.

Hvězdička nese pocit bezpečí a klidu

Spánková víla se usadí na okraj postýlky a podívá se na Aničku.
„Někdy máš pocit, že je toho moc, viď?“ šeptá víla.

Anička jen maličko přikývne.
Víla se usměje a položí jí do dlaní malou zlatou hvězdičku.
„Tato hvězdička je kouzelná,“ vysvětluje.
„Na chvíli jí můžeš svěřit to, co tě trápí. Ona to ponese za tebe.“ Anička zavře oči a představí si svůj strach, starost nebo smutek.

Strach z nového prostředí.
Strach, aby jí neutekla kočička.
Starost, jestli si v novém domově najde kamarády.
Starost, jaká asi bude paní učitelka.
Smutek, že musela opustit své kamarády.

Večerní rituál - společná chvíle.